

A szabad demokrata rémálma **Nightmare On Gizella Street**

2004. április 7. 08:39

Szücs Balázs

Eljöhet-e nap, amikor **Eörsi István véleménye senkit nem érdekel, és a negyven értelmiségi is hiába írja alá az éppen aktuális petíciót? Az MNO-nak kitárulkozó fiktív SZDSZ-esnek vannak ilyen félelmei.**

Van egy rémálmom. Vissza-visszatérő, hideg verítékben úszó, elborzasztó lidércnyomás. Este lefekszem, és azt álmodom, hogy Budapest terein Hajrá, Magyarország-kiáltásokkal ünneplő emberek vonulnak. Senki sem kíváncsi többé a leszbikus apácákról szóló plakátkiállításra, és nem kapunk engedélyt, hogy kék selyempapírba csomagoljuk az esztergomi bazilikát.

Soros már nem küld több pénzt. Utolsó erőnkkel még elindítunk egy rasszizmussal szembe fordított kampányt, hamis Fidesz-szórólapokkal és zászlóégetéssel növelnénk szavazóbázisunkat, de már minden hiába: a környező házak ablakaiból kiszűrődő Tilos Rádió halk csángó népdalokat sugároz. Torkos Matild kapja a Pulitzer-éremet, a Nap-Keltét megszüntették, a református egyház pedig 60 százalékos tulajdont szerez a TV2-ben.

Egy ürességtől kongó, ablaktalan szobában ordítok, ahogy a torkomon kifér, és követelem, hogy legalább az Adisz-Adeba-i egyetem avassa gyorsan díszdoktorává Konrád Györgyöt, **Eörsi** pedig nyilatkozzon náci veszélyről egy külföldi újságírónak, de már senki nem figyel rám.

A vaksötétekből egy riadt Korniss Mihály lép elő, jéghideg kezével megragadja a vállam, és zokog. Azt mondja, holnaptól Csurka darabjait is játsszák a Nemzeti Színházban, Csoórit irodalmi Nobel-díjra jelölik, nézettségi csúcsot dönt a moziban vetített Wass Albert-film. Mindennek vége! Mindketten sírógörcsöt kapunk. Nem kapok levegőt. A következő pillanatban már a Millenáris Park mesterséges tavában fuldoklom. Az aranyhalak közül az elkeseredett Haraszi Miklós úszik felém vízipók képében egy listát markolászva. Mielőtt rákiálthatnék, hogy „Ne tedd!”, darabokra tépi a negyven értelmiségi által aláírt összes petíciót.

– Elvesztünk – mondja. Aztán vakító fény. Hirtelen ott állok az Andrássy úton a heteroszexuális büszkeség napjának felvonulói között. A jeges rémülettel futni kezdek, de vesztetemre épp a Kommunizmus Bűnöseit

Felkutató Központban keresek menedéket. Odabent az amerikai és a palesztin nagykövet a Gulág-filmek seregszemléjét nyitja meg, de amikor belépek, mindenki felém fordul. Ijedtemben megpróbálom relativizálni Sztálin bűneit, elhazudni Kistarcsát és Recsket, „gulágipart” emlegetek, de már késő. Valaki nemzetiszínű lobogót ad a kezembe, és hiába mutatom fel a Trianont Tagadó Klub tagsági könyvemet, néhányan felemelnek egy színpadra, ahol bocskaiban feszítve a Pa-Dö-Dö-vel eléneklem a székely himnuszot.

– Vissza! Vissza! – kiabálja a végén a közönség, mire mi újra meg újra egyre hangosabban énekelünk.

Ekkor felébredek, és levegő után kapkodok. Próbálok magamhoz térni, bekapcsolom a tévét: a Nap-Keltében Lakat T. Károly Heller Ágnessel beszélget, aki egy szavazás szerint az egyik legbefolyásosabb nő Európában.

Ezek szerint minden rendben van: csak álom volt, rossz álom.